

ХРОНІКА ПОДІЙ

МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ ГУЛЬЧІЙ

10.02.1956 – 21.08.2018

Прожити яскраве, насичене, сповнене досягненнями і любов'ю життя таланить далеко не кожному. Та секрет такого підсумку — не в народженні під щасливою зіркою, збігу обставин чи подарованій небом долі. Справа в титанічних зусиллях, сумлінності й чеснотах самого власника життя. Саме таким Життям з Великої Літери й був земний поступ видатного хірурга, талановитого організатора і просто чудової людини Миколи Васильовича Гульчія.

Його шлях у професію був традиційним для свого часу. Спочатку, Івано-Франківське медичне училище, далі — Київський медичний інститут ім. О. О. Богомольця, потім — роки прак-

тики в загальній хірургії й перші фахові успіхи, прояв яких, насправді, був лише питанням часу. Адже ще з шкільних років друзі й оточуючі Миколи Васильовича відзначали його неабиякі устремління до самовдосконалення.

Поворотним в житті М. В. Гульчія стає 1989 рік, коли відносно молодий, але амбітний хірург-ендокринолог повертається після стажування з США й ставить собі за мету створення в Києві сучасного ендокринологічного центру, який би за якістю й широким спектром медичних послуг не поступався найкращим закордонним зразкам. Так почався довгий 18-річний шлях з досягнення зазначеної мети.

В 1992-1994 роках Микола Васильович обіймає посаду заступника голови Департаменту медицини та соціального захисту населення, начальника Головного управління охорони здоров'я населення м. Києва, а згодом — заступника міського голови з питань медицини та соціального захисту населення. В 1993 році на базі лікарні № 3, за його ініціативою був створений Київський міський центр хірургії та реабілітації хворих з патологією щитовидної залози. Це був перший камінець в фундаменті майбутньої перлини української ендокринології — Київського міського клінічного ендокринологічного центру, створеного й очоленого ним в 2007 році.

В 2002 році, вперше у світовій практиці, М. В. Гульчій застосовує під час операції з видалення злоякісних новоутворень на щитоподібній залозі кріодиструкцію. А в 2013 році, також вперше у світовій практиці — електрозварювальну технологію на електрохірургічному апараті ЕКВЗ — 300 «ПАТОНМЕД». Унікальний досвід практичної діяльності М. В. Гульчія висвітлено у 120 публікаціях, 80 авторських наукових роботах і понад 20 державних патентах на винаходи у хірургічному та консервативному лікуванні.

Та головний підсумок професійної насаги Миколи Васильовича — не цей поважний перелік, а тисячі врятованих життів й десятки тисяч реалізованих людських сподівань на повноцінне життя. Хіба можуть будь-які звання, нагороди чи статуси порівнятись з цим?

ЖИТТЯ вчинило незбагненно...

І зараз нестерпно від болю, усвідомлюючи, що найзворушливіші, найтепліші слова в жодному разі не замінять чарівливої посмішки Миколи Васильовича, його золотих рук, його великого серця, невгамовної енергії й жаги допомагати людям, використовуючи хоч наймізерніший шанс.

Усвідомлення справжніх масштабів сьогоднішньої втрати прийде згодом.

Але ми впевненні, що впорасємось. Спокійно, цілеспрямовано, професійно, а головне, з почуттям гідності, самоповаги й людяності. Так, як кожен день свого життя це робив сам Микола Васильович Гульчій. І, переконані, був би щасливий бачити в нас таку ж насагу.

Вічна шана й світла пам'ять, дорогий наш Головний Лікар, Друг, Вчитель, Справжній Чоловік і Чутливий Батько. Покойся з миром там де вічне кохання, де вічна любов...

*Київський міський клінічний
ендокринологічний центр,
Колектив ДУ «Інститут проблем
ендокринної патології
ім. В. Я. Данилевського НАМН України»,
Редакційна колегія журналу
«Проблеми ендокринної патології»*